

Sodobna slovenska proza

Matija Koncilja

Neostik

Stal je sredi prostorne dnevne sobe in se potil, kot da bi pravkar opravil z vzdržljivostnim treningom olimpijskega atleta. Resnica je bila povsem drugačna. Ni bil olimpijski atlet in prav nobenega treninga ni opravil, ne danes, ne včeraj, ne prejšnji teden. Pravzaprav se sploh ni mogel spomniti, kdaj je nazadnje obiskal telovadnico, čeprav njegova postava tega ni nujno izdajala. Ne. Preprosto je samo stal sredi domače dnevne sobe, se potil kot slap ter bil popolnoma prepričan, da bo umrl. Ne tako, brez veze, čez mnogo let. Prepričan je bil, da bo umrl prav zdaj, v naslednji sekundi. Pa še naslednji in tudi naslednji. Tako se je z eno roko neprenehoma divje grabil okoli srca, z drugo pa si je otipaval obraz v trdnem prepričanju, da ga je že petič v zadnjih dveh minutah zadela vsaj možganska, če že ne srčna kap.

Sredi dolge bele stene se je bohotil velikanski LCD-televizor in oddajal nekaj večernim poročilom podobnega. On, ki je stal pred televizorjem, zanj ni imel nobenega posluha. Zanimalo ga je samo to, kako bo umrl, čeprav se je na razumski ravni zavedal, da prav kmalu najverjetneje še ne bo odšel nikamor, ker je tole zgolj eden od mnogih paničnih napadov, ki jih je zadnje čase doživljal vse pogosteje. A to mu ni prav nič pomagalo, saj so mu vsi njegovi instinkti in telesni simptomi govorili povsem drugo zgodbo. Preostalo mu je edino še to, da se v naslednjem hipu mrtev zgrudi na tla. Potem bo obdukcija zagotovo pokazala ali počeno možgansko žilo ali raztrgano srčno arterijo. Samo ti dve možnosti sta obstajali, če se ne bo nekje vmes zadušil, jasno.

Toda že v naslednjem hipu je napad za malenkost popustil in skozi debelo plast megle je počasi začelo vdirati vedno več svetlobe.

“Vse bo v redu, samo globoko dihaj, vse bo v redu,” se je opogumljal. “Tako so ti povedali že nešteto krat: ‘Dihaj in bo minilo, ker s teboj v resnici ni nič narobe. V resnici si popolnoma zdrav.’”

Tako so vsaj pokazali vsi testi, ki jih je opravil v času svojih brezštevilnih napadov, ko je vselej mislil, da mu v glavi ali prsni pokajo žile. Vsaj pet obiskov urgence in prav toliko hitrih elektrokardiogramov, pa potem še dva celodnevna, ko je moral s seski na prsnem košu priti domov ter se nato ves popoldan, večer in noč skrivati pred ženo, in nato še stresni test pri kardiologu, ko je moral petinštirideset minut na žive in mrtve bežati po tekalnem trenažerju, priklopljen na še več tistih prekletih seskov. Rezultat pa vedno isti: “Zdravi ste gospod, popolnoma zdravi!”

To mu je nazadnje rekla tudi kardiologinja in samo nemočno skomignila. “Z vašim srcem ni nič narobe. Ste pa utrujeni, to pa ja. Izčrpani, izgoreli, kaj naj še rečem. Ampak to ni več moje področje. Pogovorite se še enkrat s svojo osebno zdravnico, prosite jo za nekaj tednov bolniške. Bo pomagalo, boste videli.”

In tako sta stala, on in njegovo popolnoma zdravo srce, sredi velike dnevne sobe, vsa oblita z znojem, ter se počasi vlekla iz krize, ki je postajala iz napada v napad hujša, vsaj tako se mu je zdelo. Tale pravzaprav sploh še ni bil najhujši, to si je moral priznati, a to je bil tudi razlog za novo skrb. Kajti znalo bi se primeriti, da za danes še nista čisto opravila, on in njegova panika. A zaenkrat je bilo mimo, in to je bilo tisto, kar je štel. Celo vremenar se mu je končno prerinil v zavest in jasno ga je slišal reči nekaj v zvezi s padavinami. “Zato jutri s seboj nikar ne pozabite vzeti dežnika. Pa lep večer še naprej!” je rekel in z zaslona ga je pospremila glasba.

Dežja v resnici ni maral, a naenkrat se je zavedel, da ga je ta informacija iz njemu neznanega razloga uspela skoraj povsem pomiriti. Tudi dihal je že skoraj normalno in z dlanjo si je s čela obrisal še poslednje kaplje potu.

“Ja, ljubi, a si še doma?”

Zdrnil se je ter se sunkovito zasukal proti nežnemu ženskemu glasu, ki je zvenel napol začudeno, napol očitajoče.

Stala je tam, med vrati, z rokami, uprtimi v boke, z očmi velikimi in črnimi. Oblečena je bila v črne pajkice in oprijeto kratko majico, brez dekolteja. Lase je imela spete v dolg konjski rep, ki ji je padal globoko čez sredino hrbta. Bila je zelo lepa, vsaj njemu se je zdelo tako. In marsikomu drugemu tudi, to je z lahkoto razbral iz njihovih slabo prikritih pogledov. Dve leti je bila mlajša od njega, a bi ji težko kdo prisodil, da je na pragu

štiridesetice. Niti trideset jih ni kazala, sploh če si je vzela čas in se lepo naličila. A daleč od tega, da bi bila za to zaslužna zgolj ličila. Malo je imela sreče pri igri genov, še večjo vlogo pa je pripisoval njeni fanatični dieti ter pogostim obiskom fitnesa. Tako je bilo že, odkar jo je poznal, praktično od prvega dne, ko sta dobesedno trčila drug v drugega na hodnikih ekonomske fakultete. Ona brucka, on študent tretjega letnika. Vse ostalo je bilo sila preprosto. Socialnih omrežij tedaj še ni bilo, zato jo je moral kar takrat in tam prositi za telefonsko številko. In jo je prosil in ona mu jo je povedala. In nič preveč ni oklevala, tudi to je bil zanj precej jasen signal, dasiravno kakšen hud signalobracelec ni bil nikoli.

“Ljubi, a si v redu?” Zaskrbljeno je stopila k njemu in mu dlan nežno pritiskala na čelo. “O moj bog, saj kar goriš!”

Nekoliko siloviteje, kot bi bilo potrebno, jo je odrinil od sebe. “V redu sem, srce, ne skrbi. Mislim samo ...” za hip je postal. “Mislim samo, da se me nekaj loteva. Prehlad, ali gripa, ali kaj ti jaz vem, kaj ...”

“Ja, a pa boš lahko ...?”

“Ja, ja, seveda bom, ne skrbi. Evo, takoj zdajle grem.” Hlastno se je začel pretipavati po žepih, a jih ni našel.

“Tamle na omarici so,” je uperila prst.

Z omarice je pograbil ključke in se še enkrat ozrl proti njej. “Kokosovo mleko, brstični ohrovt, avokado ... še kaj?”

Usločila je eno tanko obrv. “Lepilo?”

“Kakšno lepi ...”

Spomnil se je praktično v istem hipu. Njun najmlajši, tretješolček, je prejšnji teden domov prinesel domačo nalogo. “Družinsko drevo moramo narediti,” je rekel in odbrzel v svojo sobo. Hitro so se vse domenili, najprej to, kako obsežno mora sploh biti drevo. Ne preveč, zgolj ati in mamica, pa oba dedija in obe babici, pa vsi bratci in sestrice, in koliko je kdo star in kaj je kdo po poklicu. Pa njihove slike je treba nalepiti na risalni list in vse to zapisati zraven. Oči in mamica sta si kar malo oddahnili, ker je bila naloga tako preprosta. “Mamica ti bo na kupček zbrala slikice, oči bo pa pomagal lepiti,” sta pojasnila fantiču, ki je od navdušenja zaploskal. Mamica je v prihodnjih dnevih res zbrala vse potrebne fotografije, očiju pa je vse skupaj malce ušlo iz glave, a izgubljenega ni bilo še nič.

“Saj res, lepilo! Šit!” Teatralno se je usekal po čelu. “Bom kupil in bomo nalepili.” Pomežiknil ji je, se sklonil k njej in jo na hitro poljubil na kotiček ust. Nežno ga je odrinila. “Beži, da se ne bom še jaz nalezla. Pa hitro pridi nazaj. Mogoče ne bi bilo slabo, če bi še danes končali. Saj veš, jutri bo spet toliko drugih stvari.”

Sedel je v svojega luksuznega audija in začutil, kako se je nekaj v njem zganilo. Bilo je kot zanka, ki se je začela čisto počasi navijati okoli njegovega drobovja in ga stiskati iz minute v minuto tesneje. Zavedel se je, da je imel malo prej prav, da se njegova temna slutnja uresničuje. Zavedel se je, da za danes še niso povsem opravili, on in njegovi panični napadi. Krčevito se je oprijel volana in trdno zatiskal oči.

Ko se je oglasil pri svoji osebni zdravnici, je ta prišla do istega zaključka kot kardiologinja: “Dopust rabite. Preprosto rabite oddih. Nekakšen *reset* možganov. Kdaj ste pa bili nazadnje res na dopustu? Pred dvajsetimi leti, ste rekli? No, jaz preprosto nimam več kaj dodati.” Nemočno je skomignila. Ponudila je, da mu odpre bolniško. “Kolikor dolgo bo pač potrebno. Mesec, dva, zaradi mene tudi pol leta. Ampak minimalno en mesec, vi to preprosto rabite!” Vendar ne, seveda ne, oddih v tem trenutku nikakor ni prišel v poštev. Ker to je bil v celotni zgodovini človeštva pač najslabši možni čas, da bi se on odpravil kamor koli drugam kot nazaj na delo.

Potem ko je podjetje s pomočjo njegovih strategij uspešno osvojilo večino trgov zahodnega Balkana; ko je nedavno tega lastnoročno prepričal celotno vodstveno strukturo z nadzornim svetom in upravo vred, da je prav zdaj idealen čas za odločen prodor v Turčijo; ko je zastavil vse, kar je imel, svoje dobro ime in ugled, in ko je bil ta riskantni manever le še nekaj korakov ali od popolnega poloma ali, kot je upal in verjel, od veličastnega zmagoslavja – po vsem tem naj gre on zdaj lepo malo na dopust! Seveda, zakaj pa ne, on, neposredno odgovoren za vse investicije na tuje trge, vredne skoraj pol milijarde evrov, naj gre za tri mesece lepo na bolniško, ker ga malo grabi panika. Bo že našel koga, ki bo podpisal tistih nekaj manjkajočih papirjev in se malo podružil s poslovnimi partnerji, ki zagotovo ne bodo imeli nič proti. Le kdo je tukaj v resnici nor, tega si ni upal vprašati nikogar.

Preden je odšel iz ambulante, je obljubil vsaj to, da se bo pogovoril še z nekom, s profesionalcem. V znak dobre volje je sprejel celo vizitko, ki mu jo je ponudila zdravnica. “Moj dober znanec je,” je dejala. “Predvsem pa je izvrsten psihoterapevt.”

Globoko je dihal in se še naprej krčevito oprijemal volana. Razmišljal je, ali je v takšnem stanju sploh pametno voziti. Zadnje čase ga je ravno to najbolj žrlo; kaj bi se zgodilo, če ga tisto najhujše lepega dne pograbi sredi ceste, pri visoki hitrosti ali, bog ne daj, ob pločniku, polnem malih šolarčkov, takšnih, kakršna sta njegova mala hčerka in še manjši sinček. Če je le pomislil na kaj takega, ga je zmrazilo od glave do pet. To je bil tudi eden od razlogov, da si je kupil tega ultra modernega audija. Mrcina naj bi v svojih računalnikih skrivala algoritme, le še korak oddaljene od

popolnoma avtonomne vožnje. A nekje globoko v sebi je vedel, da ga noben audijev algoritem ne reši, če ga tisto najhujše pograbi z vso močjo. In to spoznanje mu je samo še bolj razjedalo dušo.

Dal si je še nekaj časa. Posedel je za volanom, minutko, dve, nato se mu je končno zazdelo, da ga je izpustilo. Kot bi se spone okoli njegovega trupa zrahljale in bi slika postala jasna. "Šlo bo," si je rekel in še enkrat globoko zadihal. Dokončno se je opogumil in pritisnil na gumb *start*.

Motor je tiho zabrněl. Prestavil je v vzvratno in vsi alarmi so ponoreli, ko so senzorji za zadnjim delom vozila zaznali robnik in nekaj od zime okleščenih grmičkov. Nehote je pomislil, kako bi moralo tuliti šele, če bi res kam zadel, in spet ga je začelo stiskati. "Ne, ne! Nobenih takih misli!" si je zaukazal, še dvakrat globoko vdihnil in zdelo se mu je, da je znova izginilo. "V redu je!" Zaželel si je malo glasbe, menil je, da mu bo dobro dela. Stisnil je gumb na volanu in oddal govorni ukaz. Iz zvočnikov se je zaslišal otožen saksofon, ki je lepo sovpadel s prvimi dežnimi kapljami, ki so začele mazati vetrobransko steklo. "Eno uro," si je rekel. "Samo toliko še zdrži!" Nato je previdno pohodil plin ter se podal na cesto.

Da je lahko življenje precej kruto, je bil spoznal relativno kmalu, ob koncu srednje šole. Nekega dne se je pred hišo ustavil policijski avto in iz njega sta stopila dva policista. Ko jima je odprl, sta vsak svojo kapo že držala v naročju. Šlo je za njegovega očeta. Menda je bil mrtev na mestu. Zapeljal je čez tire, ne da bi pogledal levo ali desno, zaupajoč v sistem železniških zapornic. Preiskava je pokazala, da je bil kriv človeški faktor. Mlad, neizkušen prometnik, ki je v norišnici klicev, lučk in stikal pozabil pritisniti na gumb.

Edina dobra stvar, ki se je izcimila iz tega, je bila, da so železnice njemu in njegovi materi praktično brez ugovarjanja izplačale zajetno odškodnino. To je pomenilo, da se je lahko vpisal na fakulteto, ne da bi mu bilo treba pretirano skrbeti za jutrišnji tolar. Ker so se mu divje študentske zabave upirale, je večino časa posvetil študiju, delu in kopičenju denarja. Kmalu je kupil prvo delnico in izkazalo se je, da se je njena vrednost v naslednjih mesecih konstantno dvigovala. Kupil jih je še deset, nato še sto, kmalu je v delnice vložil večino svojih prihrankov. Njegovi sošolci so se samo čudili, kako je mogoče, da si ob koncu četrtega letnika kupuje lastno stanovanje, medtem ko oni pogosto niti izhoda iz bifeja ne morejo najti. Ni jim kaj dosti pojasnjeval svojih okoliščin, zato so ga imeli za arogantnega bogatunčka pizdunčka, ki mu je bilo tako ali tako vse položeno že v zibelko. Te govorce je seveda slišal, a mu je bilo zanje vseeno. Na tej točki svojega življenja je že vedel, da hodi po svoji poti.

Z glavne ceste je varno zapeljal na veliko, slabo osvetljeno parkirišče ter parkiriral tik pred vhodom. Dež je padal vedno huje in bil je vesel, da je prišel tako pozno, saj nikjer ni bilo videti žive duše. Ugasnil je motor, odprl vrata, a jih je takoj zatem spet sunkovito zaprl. Tokrat ga je začelo stiskati v grlu. Z glavo je samo nebogljeno butnil nazaj ter čakal, da popusti.

V novo stanovanje sta se vselila skupaj. Ona je kmalu za tem ugotovila, da si želi preostanek študija opravljati v Angliji. On, ki je bil vanjo še vedno neskončno zaljubljen, nad idejo ni bil pretirano navdušen, a hkrati ni bil nekdo, ki bi komur koli stal na poti do sanj, še najmanj pa njej. Ona je šla, on pa je vpisal magistririj in se prijavil na prvi pravi razpis za službo finančnega analitika v srednje velikem podjetju z mednarodnimi ambicijami. Med štiridesetimi kandidati so izbrali njega; nemara je k temu pripomoglo tudi dejstvo, da si je v podjetju lastil že skoraj triodstotni delež.

Njegovi nadrejeni so kaj kmalu ugotovili, da nimajo opravka z navadnim vrabcem, zato mu je bilo skoraj v celoti prihranjeno ubadanje s tistimi uvodnimi, duhamornimi opravili, ki so jih bili sicer deležni pripravniki. Še več, prav kmalu je prav on začel dodeljevati tovrstne zadolžitve prišlekom, sam pa se je posvečal vedno pomembnejšim nalogam. To se je poznalo tako pri plači kot pri času, ki ga je preživel v službi. Če so nekateri novinci še poznali osemurni delavnik, on te sreče ni imel nikoli. Pogosto je v pisarni ostajal devet, deset, celo dvanajst ur, poleg tega pa je opravljal še izpite, a pritoževal se ni. Ustrezalo mu je, da mu dnevi njene odsotnosti kar najhitreje zletijo mimo.

Domov se je vrnila z diplomo v angleškem jeziku in tudi ona je brez težav našla službo. On je bil v podjetju tedaj že na položaju, kjer si je lahko vzel nekaj več časa zase in zanjo, kar je tudi storil. Užival je v tempu, v katerem sta se gibala, in ni si želel prav ničesar več. Vsaj nekaj let še ne. Bil je je lačen in želel si je le tega, da bi kar najbolje zapolnil vrzeli, ki so nastale ob njeni dolgotrajni odsotnosti. Toda nekega dne ga je presenetila z besedami, ki so zanj prišle prekmalu. "Noseča sem," je veselo oznanila in se mu vrgla okoli vratu, on pa je kar nekako otrpnil, roke so mu samo nekam čudno obvisle ob telesu. Ko jo je vprašal, kako se je to lahko zgodilo, mu je odvrnila, da so najverjetneje zatajile kontracepcijske tabletko. "Tudi to se včasih zgodi," je še dejala.

Sicer je vedel, da se to včasih zgodi, a se ni mogel znebiti občutka, da se tokrat ni. Tako je naredil nekaj, česar ni storil še nikoli. Prijatelja iz lekarniške zbornice je prosil, naj v osrednjem informacijskem sistemu preveri vse recepte, ki jih je določena oseba vnovčila v zadnjem letu. "Bojim se zanjo," mu je pojasnil, ker se je prijatelj nekam dolgo obotavljal. "Bojim

se, da je z njo nekaj hudo narobe, a si mi tega ne upa povedati.” Prijatelj mu je že naslednji dan sporočil veselo novico: “Zadnji recept je vnovčila pred pol leta, pa še tisti je bil za navadno kontracepcijo.” Lepo se je zahvalil za informacijo, prekinil klic ter prvič v življenju ostal brez sape za celih deset minut.

Dokončno ga je zagrnilo, ko je z dežja stopil v topel, pihajoč zrak, pod bele, neonske luči veleblagovnice. Kot bi mu nekdo čez glavo poveznil prazen žakelj, ga zadrnil okoli vratu ter ga sunil v zadnjico, češ, zdaj pa pojdi, če moreš!

Z eno roko se je ujel za kovinsko ograjo, privito v bele ploščice, z drugo si je zatiskal usta in tako pridušil krik, ki bi mu malodane ušel iz grla. “Samo ven se poberi, čim prej se poberi ven, preden te od tukaj z vlečejo naravnost v norišnico!” To je bila edina misel, ki je še nosila nekaj teže. “Tako se obrni in se poberi ven, pa se morda tudi tokrat izvlečeš!” A nekaj mu ni dalo, da bi se kar tako obrnil ter iz trgovine odšel praznih rok kot kakšen senilen starec. Tega si ni smel dovoliti. Vedel je, da bo tale eden najhujših, a je vseeno verjel, da mu lahko uspe. Prepričal ga je otok s sadjem in zelenjavo. “Samo štiri stvari rabiš in dve od njih sta tamle!” To je bilo tisto, kar ga je pognalo skozi samodejno odprta vrata.

Nazadnje je bilo tako hudo, ko je njegovega šefa, mentorja in prijatelja sredi jutranjega sestanka zadela tako silovita možganska kap, da mu je pred celotno ekipo dobesedno stalilo pol obraza, preden se je mrtev zgrudil na tla. Nekaj časa so vsi skupaj le zaprepadeno strmeli v grozodejstvo pred seboj, nato se je nekdo vendarle zganil ter poklical reševalce. Sicer zaman, so pa vsi v nadstropju preostanek dneva dobili prosto, vključno z njim, prvim kandidatom za sveže izpraznjeno delovno mesto.

Ko se je tistega dne vozil domov, ga je začelo tako silovito grabiti okoli srca, da je moral ustaviti na prvi avtobusni postaji. Ko se je to ponovilo na bencinski črpalki, je prvič pomislil, da tega dne najverjetneje ne bo zmožgel priti do doma. Ko je moral ustaviti tretjič, je zbral le še toliko moči, da je na mobilnem telefonu poiskal najbližji hotel ter se nekako privlekel do tja. Preostanek dneva in noči je preživel ves zgrbljen, na tleh ob postelji, prelit z ledenim znojem in ukleščen v fantomske bolečine. Ko je naslednji dan napad popustil, je iz žepa službene aktovke izvlekel vizitko terapevta, ki mu jo je izročila njegova zdravnica.

“Gospod, gospod, je z vami vse v redu?”

Malo se je ovedel in spoznal, da še vedno tiči sredi trgovine, obdan z neskončno dolgimi policami. Pred njim je stala drobna ženička in ga zaskrbljeno opazovala. Iz ust ni spravil niti besedice, le pobesnelo se je

otipaval po obrazu, si s kazalcema narazen vlekel usta, in ko je ugotovil, da se njegov obraz vendarle ni stalil kot tisti njegovega šefa, tedaj je spet začutil, kako mu dreveni leva roka, kako mu naravnost proti sredici srca pluje gromozanski krvni strdek.

“Ljubi bog, naj nekdo pokliče rešilca!” je kriknila in skušala zbežati nekam proč, a jo je v zadnjem hipu zgrabil za rokav. “Ne, ne, saj mi ni nič, samo malo časa rabim ...” je izdaval, a ga je že spet zagrnila tema. V žepu mu je zavibriral telefon, vendar ni imel moči, da bi ga izvlekel.

“Čakajte gospa, malo prostora mi dajte, da pridem zraven,” se je tokrat oglasil moški glas. “Mislim, da ima nekakšen napad, morda epileptični. Gospod .... gospod!” Čutil je, kako ga nekdo silovito stresa za ramena. “Gospod, ste epileptik? Ali težko dihate?” Odprl je oči in pred seboj zagledal obris moškega, ki mu je v oči svetil z lučko velikosti kulija. “Zdravnik sem,” je pojasnil možakar. “Mi lahko kaj poveste o sebi? Kako vam je ime? Jemljete kakšna zdravila?”

Končno se mu je uspelo postaviti na lastne majave noge. Od nekod je pritekel še en moški, v rokah je vihtel velik prazen škrnicelj. “Tole si dajte čez nos in usta ter predihujte,” je svetoval zdravnik. “Mislim da vendarle ne bomo potrebovali rešilca. Mislim, da ste doživeli panični napad. Se vam je kdaj že primerilo kaj podobnega?”

“K meni ste prišli vsaj deset let prepozno, saj veste to, mar ne?” mu jih je že ob prvem snidenju napel psihoterapevt. In ni se ustavil pri tem: “Tole se bo slišalo hecno, glede na to, da je razumevanje sočloveka moj vsakdanji kruh, toda včasih res ne razumem nikogar več. Če si človek zlomi roko, bo takoj odhitel na urgenco, če se mu zlomi duša, pa bo raje izdihnil od muk, namesto da bi šel k profesionalcu. Saj razumete, kaj vam pravim, ali ne? Včasih nekaterih stvari pač ne zmoremo sami in potrebujemo pomoč, ali je to v današnjem času res še vedno tako težko sprejeti? Saj smo vendarle razumna bitja, za božjo voljo!”

Kar takoj mu je predpisal zdravila, vendar mu je povedal, da bodo žal začela učinkovati šele čez kakšen mesec, včasih lahko traja tudi dlje. “Povejte mi, ali imate vi kakšen hobi? Nekaj takega, da se malo odklopite in bova tako midva veliko lažje dočakala, da tablete primejo. Nimate? Kako to mislite, da nimate hobija? Za božjo voljo, potem si pa vsaj kosilnico kupite, če se česa boljšega ne morete spomniti!”

Ko je odhajal od njega, se mu ideja niti ni zdela tako slaba. “Kosilnica,” si je mislil, “zakaj pa ne, vsaj škoditi ne more.” Trajalo je natanko mesec dni, da je našel čas in voljo ter se zapeljal do trgovine s pripomočki za vrt. Izbral je takšno s pomočjo pri speljevanju navkreber in z večnivojskimi

rezili. Doma jo je zaprl v vrtno lopo in nanjo pozabil. Ko je mesec dni pozneje slučajno stopil v lopo in jo zagledal, se je le nemočno sesedel na prašna tla ter dve uri dihal, kot bi imel namesto pljuč škrge. Kmalu zatem sta s terapevtom sklenila zamenjati zdravila.

“Gospod! GOSPOD!” Zazrl se je v blagajničarko, ki je vanj strmela s skrajno nezaupljivim pogledom. “Gospod, boste še kaj drugega?”

“Ne, mislim, da ne.” Še enkrat je sam pri sebi preštel vse piske čitalca. Eden za avokado, eden za ohrovt, eden za kokosovo mleko in eden za lepi-
lo. “Ne, vse imam,” je ponovil olajšano, medtem ko je s kartico divje ople-
tal nad plačilnim terminalom, čakajoč še poslednjega, odrešilnega piska. “Hvala bogu!” je siknil, ko je naprava končno zapiskala in si oddahnil, ker je bil znesek tako majhen, da mu ni bilo treba vtipkati pina.

V žepu mu je spet zabrnelo. Pograbil je nakupovalno vrečko in se zapodil proti vratom, ki se skoraj niso uspela pravočasno razpreti. Skozi silovit naliv je stekel k avtomobilu, ki se je k sreči odklenil samodejno, zabrisal vrečko na sovoznikov sedež ter zaloputnil vrata. Nato se je z obema roka-
ma objel in začel hlipati kot malo dete.

“Ta so drugačna,” mu je pojasnil terapevt, medtem ko je izpolnjeval recept. “V osnovi gre za antipsihotik, ki ga sicer redko predpisujem proti tesnobi, ampak v vašem primeru skorajda nimam druge izbire.” Usta so se mu stisnila v eno samo zaskrbljeno črto. “So pa to izjemno močna zdravi-
la, veste ...” Spet je naredil premor. “... stranski učinki so lahko zelo hudi. Če bi se vam v katerem koli trenutku začelo dogajati kaj nenavadnega, če bi vas začele obhajati kakšne črne, celo samomorilne misli, morate *takoj* prekiniti jemanje in me poklicati! Sva se razumela?”

Samomorilnih misli sicer ni imel, a tudi ponoči si ni več upal spati, ker so ga nenehno tlačile tako strahovite nočne more, da se je prebujal v krikih in tako plašil tudi njo. Enkrat se mu je sanjalo, da jo je zagrabil za vrat in začel stiskati, a se je njen vrat spremenil v spolzko kačo, ki se mu je vselej izmuznila iz rok. Tistikrat se ni prebudil kriče, temveč v popolni tišini, v rokah pa je stiskal blazino, od njenega spečega obraza oddaljeno le nekaj centimetrov. To ga je tako prestrašilo, da je še isti trenutek zdirjal v kuhinjo, zavrgel zdravila ter preostanek noči hiperventiliral za mizo.

Telefon se je spet stresel in tokrat ga je končno uspel izvleči iz žepa. Na zaslonu je zagledal njeno ime. Zaprl je oči in nekajkrat globoko vdihnil. Nato jih je odprl in se javil. Še sam ni vedel, čemu, ker povedati ji tako ali tako ni mogel nič pametnega. A bilo mu je jasno, da kar tako ne bo odne-
hala in moral si je kupiti vsaj malo časa.

“Kje si!?” jo je zanimalo. “Že petkrat sem te klicala, pa se mi ne javiš! Veš, kaj sem mislila, a bi se lahko nazaj grede ustavil še pri ...”

Zvočnik si je odmaknil od ušesa. Ni hotel slišati, kje bi se po njenem mnenju še moral ustaviti. Ne glede na to, kaj bi mu naročila, se ni bil sposoben ustaviti nikjer več. Še huje, sploh ni vedel, če bo danes zmožen priti do doma. In potem je izrekel nekaj tako neumnega, da se samemu sebi ni mogel načuditi, kako mu je uspelo skupaj sklafati tolikšno bedarijo. “Prometno nesrečo sem imel,” je bleknil in si skoraj zaželel, da bi bil vsaj eden od tistih namišljenih infarktov resničen, ker svet še enega tolikšnega tepca verjetno ne potrebuje.

“Kaj si imel!?”

Ko se je uvodni šok malo polegel, ji je vse razložil, ker poti nazaj zdaj ni bilo več. Da ni bilo nič hudega in da je z njim vse v redu, ampak bo še malo trajalo, ker oni drugi noče priznati krivde, policije pa ni od nikoder, baje imajo nocoj ogromno dela. “Saj veš, spolzke ceste in to.” In nato še: “Ja, ja, seveda, da je kriv on, od zadaj se je zabil vame!”

Čestital si je lahko edino za to, ker ji je napletel, da se je nekdo zabil v njega od zadaj in ne obratno. Z vso močjo je boksnil v volan in divje zaklel. “Fak!” A zdaj mu veliko možnosti ni več preostalo. Udeležen je bil v karambolu in domov se je moral prikazati z vsaj malo obtolčenim avtom.

Zagnal je avtomobil. Odpeljal je na čisto drug konec parkirišča, daleč od oči, v temo, ki so jo rezali le njegovi sprednji žarometi. Razgledal se je po popolni tarči. Našel jo je v nizkem betonskem zidu, ki bi mu segal kvečjemu malo prek kolen in je oznanjal konec parkirišča. “Dober bo,” si je zamrmral ter obrnil audija tako, da je proti zidu gledal zadek. “Fak!” Še enkrat je usekal po volanu in preveril, ali je prestavil v vzvratno. Odlašati ni imelo smisla. Krčevito se je oprijel volana, trdno zamižal ter neusmiljeno stopil na plin.

Počilo je, kot da bi po avtu nekdo udaril z macolo. Vsa sensorika v avtomobilu je ponorela, lučke so utripale in alarm je cvilil. Hitro je ugasnil motor in zagrnila ga je blagodejna tišina. Premišljeval je, ali se mu ljubi pogledat nastalo razdejanje, pa je samo odmahnil z roko. Tega mu zdaj res ni bilo treba. Raje je zrl v dež in čakal, če se bo od nekod pojavil morebiten očitivec, ki bi mu še bolj zagrenil ta dan. Pogledal je na uro. Petnajst minut je minilo od njenega klica. Koliko časa je še imel, preden bo postala sumničava? Uro, morda dve? Več skoraj zagotovo ne. A tudi ena ura je bila nekaj, čeprav ga bo verjetno stala vsaj mesečne plače, če ne še kaj več. Toda denar mu je bil zdaj zadnja skrb. Zdaj se je bal tega, kdaj ga bo znova pograbilo in zavilo v temo, ki mu spet ne bo dala dihati. Zleknil

se je nazaj v sedež in prisluhnil pokljanju dežja. Nato se je nečesa domislil.

Ko je pred kakšnimi dvajsetimi minutami ves paničen stal med natrpanimi policami in izbiral primerno lepilo, mu je v oči padlo tisto, kar edino šteje pri zapriseženih ekonomistih in finančnikih. *Znižano, ugodno, minus 50 %* ali nekaj takega je pisalo na plastični tablici nad košarico z izdelkom. Samo iz tega in nobenega drugega razloga je izbral veliko, živo rumeno tubo neostika. Ker je bila tako prekleto poceni.

Skozi odprta vrata audija so najprej poleteli vsi štirje avokadi. Takoj za njimi je skozi zrak zažvižgal ohrovt, ki se mu je nemudoma pridružilo kokosovo mleko. Čisto nazadnje je sredi mokrih tal obležala tudi prazna tuba lepila. Nato je v avtu zašumel škronicelj. Kmalu za tem svet ni bil več temen, moker, utesnjen, temveč poln sonc, ki so nanj svetila iz nešteti kandelabrov povsod okoli njega. Še malo je zašelestel škronicelj, se nekajkrat napihnil in znova upadel, in sonca so postala še svetlejša, še bolj bleščeča. Na koncu so postala tako briljantna, da je moral zapreti oči in o vsem skupaj temeljito razmisliti. A to je bilo težko. Njegova glava je bila po dolgih letih prvič spet popolnoma prazna, prazna skrbi, veselja, žalosti in jeze. Pred očmi se mu je vrtela zgolj ena sama podoba. Podoba tujskega legionarja, ki ga je nekoč videl v nekem dokumentarnem filmu.

Preden so ga nagnali v puščavo, so mu dali zgolj dvoje: čutarico vode in pest soli. Ko je takrat buljil v ta prizor, sprva ni uspel razvozlati, čemu bi bil nekdo tako okruten, da bi ubogega vojaka na žgoče sonce nagnal zgolj z malo vode in pestjo soli. A kmalu se mu je posvetilo, ker se je tudi on v srednji šoli učil biologije in kemije. Sol in voda. Sol, ki nase veže vodo. Posvetilo se mu je, da brez tiste uboge pesti soli vojak puščavske sparine ne bi preživel.

“Sol!” si je zamrmral komaj slišno in na usta mu je legel blažen nasmeh. “Jaz rabim sol!” Nato si je k obrazu znova ponesel škronicelj ter dihal in občudoval, kako se vse luči nad parkiriščem počasi, a zanesljivo znova spreminjajo v najsvetlejšo zvezdo našega osončja.